

Szeretett testvérek, kedves Tóth család, és kedves Flier család, ez a mai istentisztelet különleges, több okból. Ami önmagáért beszél az az, hogy kisfiatok, kislányotok keresztségének lehattunk tanúi. De ezen felül adventi időszak is van, az egyházi évnek azon ünnepe, amikor készülünk az Úr Jézus jövetelére. Hosszú idők óta teológusok úgy beszélnek Jézus jöveteléről, mint ami 3 alkalommal történik meg. Aki egy kicsit ért latinul, az latinul is megérti, azután persze magyarul is elmondom: Adventus domini is carnem, Adventis domini in mentem, Adventus domini in gloriam. Ami a jövőre vonatkozik az a dicsőséges eljövetele.

Igen ám, de honnan kell Jézusnak eljönnie? Hol van most? És miért időzik ott? Hát az első kérdésre a válasz egyszerű – Jézust a mennyből várjuk – ezt mondták az angyalok is a mennybemenetelekor: ugyanúgy jön vissza... - Most az Atya jobbján ül.

De miért van a mennyben? Mit tesz ott? És miért időzik? János 14: 1-3 – ez az oka annak, hogy még nem jött el. Mi vagyunk az oka: azért időzik Jézus mert helyet biztosít nekünk az Atya házában...és értünk szüntelenül közbenjár.

De hogyha ezt a kifejezést halljuk: Az Atyai ház... mire gondolunk...Idősek: vágyom az Atyám házába. Mi következik abból, hogy a mennyországot az Atya házának nevezzük, és Istent Atyának? Hát nyilvánvaló: hogy mi az Ő gyermekei vagyunk. Nemde? Nemde?

Hát ezt így kifejezni túl egyszerű lenne – Hollandiában jó néhány egyházzakadást okozott ez a kérdés: ki igazából Isten gyermeke? Minden ember? A zsidók? A keresztyének? Mindenki aki meg van keresztelve? Vagy aki újjászületett?

Még ma is – két fő táborba oszthatók a felekezetek:

A liberális – vrijzinnig – szabadelvű teológia ezt mondja: *Hát minden ember Isten gyermeke! Hát Ő Teremtőnk!* – bizonyos értelemben igaz ez, és a Biblia is beszél átvitt értelemben arról, hogy isten, mint Teremtő Atyja mindennek...De a Biblia arról is beszél, hogy a mi gyermeki mivoltunk nem a teremtettségünkben áll, hanem a Lélek bennünk való lakozásában. Csak a Szentlélek munkája az, ami által azt mondhatjuk: ABBÁ, Atyám!

És ezért mondja a konzervatív teológia: *Nem, Istennek csak egyetlen, egyszülött Fia van, Jézus Krisztus* – és mi csak kegyelemből fogadtatunk Isten gyermekeivé...mint akit örökbe fogadnak – HK. 33. Kérdés

De hát akkor ki azok pontosan, Isten gyermekei? Hátha segít egy kissé az a példázat, amit az Igeolvasás rendjén hallottunk. Jézus ezt egy olyan beszédegységben mondja el, amikor választ ad a farizeusok méltatlankodására. – látták, hogy bűnösökkel társalog...nem illik...! Példázatokat mond arról, hogy Isten hogyan fogadja a bűnösöket. A jó pásztor példázata, az elveszett drachma példázata – a tékozló fiú példázata

A kisebbik fiú – kikéri az örökségét. Eleinte Istennél van...de aztán szabad akaratából elhagyja az apját. Nagyon enyhén fogalmazok...a Jézus hallgatósága értette, hogy hallatlan, hitetetlen szemtelenség és lázadás volt ez a fiú részéről. Kikérte a jussát, az örökséget! Mikor kapunk örökséget – akkor, amikor az, akié, meghal. A Fiú azt mondja apjának: *Apám, bárcsak meghalnál! Alig várom, mert akkor enyém lesz az, ami a jussom! Nem lehetne valahogy elintézni?* – Az apa utána hagy...elengedi...átadja neki a fele vagyonát – mert nagyon szereti a fiát, de tudja, hogy a visszonszeretét nem tudja kikényszeríteni. Elengedi fiát. Attól a pillanattól az fiú számára az apa halott. Attól a pillanattól az apa számára is halott az ő fia...

Felismerjük-e, hogy ez a történet párhuzama a bűneset történetének? Isten az embert jóságban, igazságosságban, szentségben teremtette, azért, hogy Őt megismerje, szeresse...de ahhoz, hogy az ember szeretni is tudjon, feltétlenül szükség volt a szabad akaratra – és az első emberpár visszaélt ezzel az ajándékkal: saját magát választotta Isten felett. *Nincs szükségünk Istenre, boldogulunk egyedül is...*és mi volt a következménye: a bűn, a szégyen, a fájdalom, a halál.

Ezt teszi a fiú is ebben a történetben – hát tudhatta volna, hogy ha a saját feje, saját vágyai után jár, akkor az a nyomorúságba vezet. Lukács 15: 13 – elfogyott a vagyon, a pénz, kiélvezte magát – és a disznók moslékos tála mellett ért véget az út.

Szeretteim...észrevesszük-e, belátjuk-e, hogy ez az út és ez a végállomás vár mindenkire, aki csak a saját maga vágyaira hagyatkozik...mint egy kis gyermek – ő nem is képes másra hagyatkozni...de fel kell nőnünk, meg kell tanulnunk magunkon kívül embertársunkat és Istent szeretni – ez a rendeltetésünk a világban. – de ez csak akkor lehet, hogyha előbb megtapasztaljuk Isten szeretetét irántunk.

Ezt történik a történetben is... “magába szállt” – észhez tért...kinyitotta a szemét, és meglátta a saját nyomorúságát – és nem csak erre, hanem eszébe jutott az apja – Luk 15: 17. – És amikor az apja is eszébe jutott, rájött, hogy ő maga a felelős a nyomorúságáért, és elhatározta: Luk 15: 18 – *Nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezzenek...* - itt van, testvéreim a bizonyíték...önmagától egyetlen ember sem méltó arra, hogy Isten gyermekének nevezzék...

És vannak olyanok, akik ebben a stádiumban maradnak...hogya mi is életünket a tékozló fiú történetéhez hasonlítjuk – látjuk, hogy egy kétirányú utat ír le – az egyik Istentől elvezet...a másik

hozzá visszavezet...és én nem láthatom, hogy ti hitbéli utatok melyik pontján vagytok. Mert vannak olyan emberek, akik még mindig úton vannak Istentől elfelé - a világ felé...a testi vágyak kielégítése felé...És azt gondolják: *nincs szükségem az Atyára, mert boldogulok nélküle is*. Vannak olyanok, akik nem a jólétet és tobzódást tapasztalják, hanem az élet nyomora sújtja őket, de még mindig kemény szívük, s azt mondják: *Hát mivel érdemeltem én ezt meg? Miért velem történik ez meg?* Vagy vannak olyanok is, akik belátják, hogy szenvedésük nagy részének okai saját maguk. De annyira lesújtja őket a bűntudat, hogy azt mondják: *hát én így Istenhez biztos, hogy nem járulhatok. Túl bűnös vagyok én ahhoz.*

De bárhog is gondolkozott a fiú, mégis elindult az apja felé. És arra számított, hogy az apja biztosan nagyon mérges lesz. Lehet, hogy beszélni sem akar vele...de mégis: a lábához akar borulni, és könyörögni...fiad nem lehetek – az örökséget mind elpazaroltam...add, hogy lehessek szolgád, béresed...azok közül is a legkisebb...És mi történik? Apja messziről meglátta...mint aki várta őt – elébe futott, és még mielőtt egy szó kijött volna a száján, megölelte őt. A fiút elöntötte az apja szeretete – de még mindig elmotyogta azt, amit begyakorolt...vétkeztem...nem vagyok méltó... - és mégis felkiált az apja: *Ünnepeljünk, együnk, vigadjunk, mert az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott”*

A fiú nyilván nem számított erre...hát hogy is lehetne, ez nem igazságos...hogy elpazarolta a vagyont felét...nem is tudja visszafizetni – és mégis visszafogadja az apja...és bár ez a példázat nem részletezi, tudjuk, hogy nem maradt visszafizetetlen az a tartozás...Jézus maga fizette meg saját vérével a kereszten. És ez az, amit most, jelenleg tesz az Atyai házban. Értünk imádkozik, közbenjár, és közben biztat minket: Neked is van hely az Atya házában!

Ez a két kisgyermek ma délután ennek kapta a látható jelét: mától fogva szólhat nekik az evangélium: *van egy otthonod! Otthonod van a Teremtődnél! Otthonod van az Atya házában!* És két kisgyermekkel, és velünk ugyanúgy ez történik: az, hogy Isten gyermekei lehetünk, nem tőlünk függ...nem a mi érdemünk...hanem el kell jönnie egy olyan időnek az életünkben, a tudatosul bennünk: *én nem vagyok méltó, hogy Isten gyermekének nevezzenek*. És ez a szembesülés a saját bűnoddal a bűnbocsánat útján hová vezet? Az Atyához...és azért mész hozzá, hogy könyörögj! De Ő eléd jön és megölel. Azért mész hozzá, hogy lába előtt térde borulj...de a karjaiban kötsz ki. Ez

a kegyelem. És ez az Atya szeretete. És akkor rájössz: mindig is ez volt a legnagyobb vágya, ez volt az akarata... hogy én, mint tékozló fia vagy leánya, visszajöjjek hozzá.

Nem fogom most már még sokkal tovább nyújtani a mondanivalót... de valami mellett nem mehetünk el. A tékozló fiú történetének szoktuk emlegetni... de ott van még a második fiú. Sőt! Még az is lehet, hogy rajta van a hangsúly ebben a történetben... kinek mondja Jézus? A farizeusoknak és az írástudóknak. Miért? Mert morgolódnak, hogy miért közösködik Jézus bűnösökkel. És Jézus egy fájdalmas tükröt mutat fel nekik: egy fiút, aki mindig hűségesen az atya mellett maradt, mindent megtett, amire az apja kérte... és most bosszús. Hogy mondja: *Amikor pedig megjött EZ a fiad...* - és mégis az atya szerető de feddő válaszát kapja: *Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tiéd.* De Jézus erre mutat a farizeusoknál: teszitek a törvény cselekedeteit, de szívetekből áradozik az önteltség.

És ugyanez persze nem csak Izrael népénél történt így, hanem ma is, az egyházban is. A keresztséget a keresztyén egyházba való felvételünknek tekintjük... méltán... Istenhez közel vagy... vele vagy... de az egyházhoz való tartozás egy veszélyt is tartogat, mert ez is felfuvalkodottakká tehet. Hogyan? Mikor? Hát például akkor, amikor mindenre, amit az egyházban teszünk, istentiszteleinkre, aktivitásunkra, adakozásunkra, kegyes életünkre így tekintünk: *Én megtettem a részemet... Uram, hol van a jutalmam?* De tegyük fel, hogy egy ember, aki a bűn legmélyebb zugából kerül elő, és hirtelen azt mondja: *Szeretem Istent, mert Isten előbb szeretett engem!* – hogyha erre csak egy kicsit is az a válaszuk, hogy “én azért jobban megérdemelném” – akkor ez bizonyítéka annak, hogy bár közel vagyunk Istenhez, szívünk még ugyanolyan büszke és kemény.

Az Úr Isten megváltoztat embereket... megragad embereket. Vannak, akiket a világból ragad meg, változtatja meg, és helyezi el az egyházban. És vannak olyanok, akiket az egyházból ragad meg, változtat meg, és helyez vissza az egyházba – vagy épp a világba, hogy hirdesse a szabadulást! De mindkettejük esetében az üdvösség egyetlen lehetősége, hogy hallják az evangéliumot.

Tehát... akárhol vagy... a világ vonzó fényei közt, vagy a világ nyomorúságában, a disznók mosléka mellett, vagy az atyai házhoz közel, mint a második fiú... halld a jó hírt: *Van hely számodra az Atya házában!* Jézus készítette neked, és továbbra is azt teszi. A kegyelmi idő tart. **ÁMEN**

Almachtige Heere, liefdevolle Vader. Altijd wanneer U een echtpaar met het lachen en het huilen van kinderen zegent, danken wij U daarvoor dat U de God des levens bent, en tevens ook een heel gezin, een familie, een gemeente, een volk daarmee zegent. Wij danken U dat wij u mogen kennen als Schepper van hemel en aarde, die de wereld nog steeds in Uw handen houdt, en door Uw voorziening leidt. Wij spreken U nu aan, om U te danken daarvoor dat U aan deze kinderen, aan Gerrie Matthea en Johannes Paulus het teken van Uw genade hebt gegeven. Wij willen U daarbij Uw onmisbare zegen vragen ten eerste op hun leven. Wilt U geven dat hun leven altijd in teken van Uw genade mag verlopen. Wilt U ze zegenen zodat ze zelf tot een zegen worden voor allen die met ze in aanraking komen. En wij bidden ook voor diegenen, ouders en grootouders, die de soms moeilijke taak van de christelijke opvoeding krijgen. Wilt u ze door Uw wijsheid zo leiden, dat zij met hun woorden en daden, hun hele leven zo mogen getuigen van Uw verlossende werk, dat hun kinderen ook mogen ervaren dat U werkzaam bent in hun levens. Wij bidden U, geleid zo hun levens, en geleid ons allen zo in de voortzetting van deze dienst, tot eer van U, en tot opbouw van Uw kerk. AMEN

Abba, Vader! U alleen behoren wij toe, en U alleen komt onze lof en dank toe voor alles wat wij in deze dienst hebben mogen ervaren: U heeft ons het zichtbaar Woord, het sacrament van de heilige Doop laten zien, en daarna het hoorbaar Woord van de Schrift en verkondiging mogen horen. Wij danken U dat U ons én door de doop, en door het verkondigde woord daaraan herinnert, dat U een werkende, een levende God bent, die zich inzet voor Zijn de Zijnen. U heeft dit laten zien tijdens de uittocht uit Egypte, het behoud van Uw volk Israël door de eeuwen heen, maar op de meest volmaakte wijze door de dood en opstanding van Uw Zoon, Jezus Christus.

Maar Vader, wij danken U ook daarvoor dat naast de geweldige weldaden en beloften van Uw heil, ook wij, mensen in actie gesteld worden. U maakt ons door Uw Geest bereid om U te dienen, en te bouwen aan Uw koninkrijk. Niet *zodat* het tot voltooiing komt, dat heeft onze Here behaald door Zijn offer aan het kruis, maar *omdat* het tot voltooiing is gebracht.

Wij smeken U, Heere, wilt U ons helpen dat of het nou voor het eerst is in ons leven, of voor de zo veelste keer...wij toch weer bepaald worden bij Uw genade. Wilt u ons helpen om steeds weer in ons eigen hart te kijken, erkennen hoe klein wij zijn, en dan naar U te kijken, en erkennen hoe groot, machtig en heilig, rechtvaardig...maar ook genadig U bent.

Wij smeken U, wilt U ons zo zegenen, dat door al onze werken zichtbaar mag worden, dat wij bij u horen. Wilt U ons straks een goede nachtrust geven in voorbereiding op de zondag. Wilt U ons nabij staan, dat wij zelf een leven mogen leiden, waardoor mensen, Uw verloren zonen en dochters, mogen leren kennen, dat U Hun Heer, en Vader bent. In Jezus' naam. AMEN